

RAFAL JOSSE' KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

43-100 Tychy ul. Baziowa 24

email: rafal.josse@kancelaria-prawna.tychy.pl

ING BŚ 24 1050 1399 1000 0092 0537 0365

NIP 6461097182

tel. 501 496 198

Tychy dnia 2017.05.01.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:

M J

Sygn. Akt

Skarga konstytucyjna.

W imieniu skarżącego, którego pełnomocnictwo załączam, wnoszę o:

o uznanie Art. 77 § 1 ust. 1 Ustawy z dnia 27 lipca 2007 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych

o uznanie Art. 77 § 9 Ustawy z dnia 27 lipca 2007 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych

za niezgodne z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 179 Konstytucji oraz w związku z Art. 114 ust. 3 pkt 17 Konstytucji tj. za niezgodne z prawem do „właściwego sądu”

za niezgodne z Art. 2 Konstytucji w związku z Art. 179 Konstytucji oraz w związku z Art. 114 ust. 3 pkt 17 Konstytucji

oraz o zasądzenie na rzecz skarżących kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa prawnego oraz kosztów wstawiennictwa na rozprawie wg. klucza 350 km x 2 x 0,8358zł/km co stanowi 585,06 zł za każdą rozprawę.

Uzasadnienie

Skarżący w dniu maja 2015 r. wniósł do Sadu Rejonowego dla K. pozew w którym domagał się o uchylenia obowiązku alimentacyjnego podając, że szereg okoliczności wskazujących w ocenie skarżącego na trwałą utratę możliwości zarobkowych

istniejących w chwili wydania orzeczenia o rozwodzenie w dniu grudnia 2013 r. W szczególności podawał skarżący iż nie prowadzi już działalności gospodarczej w zakresie transportu lecz utrzymuje się dochodów za pracę na stanowisku spedytora, nie jest członkiem zarządu jakiegokolwiek spółki prawa handlowego i nie może nim być, a nadto z uwagi na postępującą chorobę iż nie posiada już „możliwości zarobowych” jak w 2013 r. w chwili orzekania o rozwodzie. Ponadto wskazywał skarżący iż była małżonka,

, zarabia od niego dwukrotnie więcej i w w/w okolicznościach utrzymanie obowiązku alimentacyjnego jest nie do pogodzenia z Art. 5 KC.

W dniu października 2015 r. po trwającym zaledwie kilkanaście minut posiedzeniu Sąd Rejonowy w K wydał wyrok w którym oddalił powództwo skarżącego.

Od przedmiotowego orzeczenia skarżący pismem z dnia grudnia 2015 r. wniósł apelację wywodząc szereg zarzutów naruszenia prawa materialnego oraz zarzut nieważności postępowania poprzez naruszenie prawa do obrony w toku postępowania, które to naruszenie miało polegać na tym iż *rozprawę z przesłuchaniem 2 stron postępowania zaplanowano jedynie na 15 minut od godz. 8.45(...) wliczając w przedmiotowe 30 minut także czas niezbędny na opuszczenie Sali przez stronę po zakończeniu sprawy i przygotowanie do wywołania następnej sprawy. W konsekwencji od godz. 9.20 posiedzenie było przerywane kilka razy przez wchodzące na salę strony z kolejnych postępowań, które mobilizowały werbalnie Sąd do przyspieszenia postępowania w niniejszej sprawie. W skutek tego staniu rzeczy Sąd uniemożliwił stronie powodowej swobodne wypowiedzanie się, werbalnie domagał się skrócenia czasu wypowiedzi oraz pomijał istotne wątki wyjaśnień stron.*

Apelację od zaskarżonego orzeczenia rozpoznał w dniu lutego 2017 r. Sad Okręgowy w K , który to wyrokiem wydanym w składzie dwóch Sędziów Sadu Okręgowego oraz jeden Sędzia delegowany z SR dla K oddalił apelację.

Ostateczne orzeczenie w sprawie – Wyrok SO w K wraz z uzasadnieniem w dniu lutego 2017 r. stanowiące podstawę wniesienia skargi, doręczono skarżącemu 14 marca 2017 r. listem poleconym nr nadanym w dniu 28 marca 2017 r. co potwierdza koperta listu poleconego .

Oznacza to iż od dnia 14 marca 2017 r. r. zgodnie z Art.77 ust. 2 ustawy o TK rozpoczął biegł termin do wniesienia niniejszej skargi.

Dane przesyłki:

Numer przesyłki

Data nadania: 2017-03-15

Rodzaj przesyłki: Przesyłka firmowa polecona zamiejscowa

Kraj nadania: Polska

Kraj przeznaczenia: Polska

Urząd nadania:

Usługi komplementarne/dodatkowe: Potwierdzenie odbioru

Masa: 2.0 kg

Status przesyłki:

Nazwa zdarzenia	Data i czas	Jednostka pocztowa
Nadanie	2017-03-15 09:14 PP	
Przesyłka w transporcie	2017-03-15 11:00	
Przekazano do doręczenia	2017-03-20 10:44 UP	
Przygotowano do doręczenia	2017-03-20 10:45 UP	
Awizo - przesyłka do odbioru w placówce	2017-03-20 15:03 FUP	
Do odbioru w placówce	2017-03-20 15:37 FUP	
Powtórne awizo - przesyłka do odbioru w placówce	2017-03-28 08:02 FUP	
Odebrano w placówce	2017-03-28 08:19 FUP	

Skarżący podnosi co następuje :

Jak wskazuje powszechnie w utrwalonej doktrynie i judykaturze zgodnie z normami ustawy zasadniczej każdy ma prawo do rozpoznania swoje sprawy przez właściwy i niezawisły Sąd w toku **dwuinstancyjnego postępowania rozumianego jako prawo do rozpoznania środka odwoławczego przed Sądem nadzrędnym nad Sądem który wydał orzeczenie w I instancji**. Pogląd takie został sformułowany przez Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie przykładowo w Wyroku z dnia 7 września 2006 r. wydanym pod Sygn. Akt Sk 60 /05 oraz w Wyroku z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie SK 10/09 w którym wskazał Trybunał Konstytucyjny iż *wielokrotnie już wypowiedał się w kwestii znaczenia prawa do sądu jako jednej z najważniejszych gwarancji praw człowieka i praworządności oraz jednego z fundamentów państwa prawnego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego prawo do sądu obejmuje w szczególności: prawo dostępu do sądu, tj. prawo do uruchomienia postępowania przed sądem, prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności, prawo do wyroku sądowego, tj. prawo uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia sprawy przez sąd w rozsądnym terminie. Wypowiadając się w kwestii znaczenia prawa do sądu w aspekcie prawa do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, Trybunał Konstytucyjny przypominał, że na zasadę sprawiedliwości proceduralnej składają się w szczególności następujące wymagania: 1) **możności bycia wysłuchanym**, 2) ujawniania w sposób czytelny motywów rozstrzygnięcia, co ma zapobiegać jego dowolności i arbitralności oraz 3) zapewnienia uczestnikowi postępowania przewidywalności jego przebiegu (zob. wyroki: z 31 marca 2005 r., sygn. SK 26/02, OTK ZU 3/A/2005, poz. 29; z 16 stycznia 2006 r., sygn. SK 30/05, OTK ZU nr 1/A/2006, poz. 2; z 26 lutego 2008 r., sygn. SK 89/06, OTK ZU nr 1/A/2008, poz. 7; z 20 maja 2008 r., sygn. P 18/07, OTK ZU nr 4/A/2008, poz. 61).*

*(...) Konstytucyjna zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego zakłada w szczególności: dostęp do sądu drugiej instancji, a co za tym idzie – przyznanie stronom odpowiednich środków zaskarżenia, które uruchamiają rzeczywistą kontrolę rozstrzygnięć wydanych przez sąd pierwszej instancji; powierzenie rozpoznania sprawy w drugiej instancji – co do zasady – **sądowi wyższego szczebla**, a w konsekwencji nadanie środków zaskarżenia charakteru dewolutywnego; odpowiednie ukształtowanie procedury **przed sądem drugiej instancji**, tak aby sąd ten mógł wszechstronnie zbadać rozpoznawaną sprawę i wydać rozstrzygnięcie merytoryczne (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 12 września 2006 r., sygn. SK 21/05; z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).*

Dwuinstancyjność postępowania sądowego ma na celu zapewnienie zapobiegania pomyłkom i arbitralności w pierwszej instancji (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 10

lipca 2000 r., sygn. SK 12/99, OTK ZU nr 5/2000, poz. 143; z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).

Podkreślenia wymaga, że zakres przedmiotowy prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego wyznacza konstytucyjne pojęcie sprawy. Konstytucyjna zasada dwuinstancyjności ma zastosowanie w takim tylko wypadku, gdy sąd pierwszej instancji rozpatruje sprawę w rozumieniu Konstytucji. Obowiązywanie zasady dwuinstancyjnego postępowania nie ogranicza się wyłącznie do głównego nurtu postępowania sądowego. **Obejmuje także kwestie rozstrzygane incydentalnie, wypadkowo, jeżeli dotyczą praw lub obowiązków danego podmiotu** (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 3 lipca 2002 r., sygn. SK 31/01, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 49; z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05 oraz z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08).

Zasada dwuinstancyjności nie wymaga, aby w każdej kwestii incydentalnej, wypadkowej, niemającej charakteru odrębnej sprawy w rozumieniu Konstytucji, przysługiwał środek zaskarżenia. Konieczność ustanowienia takich środków w niektórych kwestiach wypadkowych, niemających charakteru odrębnej sprawy w rozumieniu Konstytucji, może natomiast wynikać z ogólnego wymogu ukształtowania procedury sądowej zgodnie z zasadami sprawiedliwości proceduralnej (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 5 lipca 2005 r., sygn. SK 26/04, OTK ZU nr 7/A/2005, poz. 78; z 27 marca 2007 r., sygn. SK 3/05; z 31 marca 2009 r., sygn. SK 19/08 oraz z 12 stycznia 2010 r., sygn. SK 2/09).

Prawo dostępu do sądu drugiej instancji oznacza efektywne prawo do uruchomienia postępowania przed sądem drugiej instancji. Ustawodawca ma nie tylko obowiązek stworzyć odpowiedni środek zaskarżenia, lecz także uregulować go w taki sposób, aby zainteresowany mógł **rzeczywiście uruchomić kontrolę instancyjną**. Prawo strony do rozpatrzenia sprawy przez sąd drugiej instancji może być naruszone zarówno bezpośrednio przez wyłączenie możliwości wniesienia apelacji, jak i pośrednio przez ustanowienie takich formalnych warunków wniesienia apelacji, które czynność tę czyniłyby nadmiernie utrudnioną. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego utrudnienie jest nadmierne, jeżeli spełnienie wymogów formalnych jest bardzo trudne dla strony, a potrzeba ustanowienia tych wymogów nie jest uzasadniona ważnym interesem strony przeciwnej (zob. wyroki: z 12 marca 2002 r., sygn. P 9/01, OTK ZU nr 2/A/2002, poz. 14; z 1 lutego 2005 r., sygn. SK 62/03, OTK ZU nr 2/A/2005, poz. 11). Prawo do uruchomienia postępowania przed sądem drugiej instancji wyklucza także ustanawianie nadmiernych finansowych ograniczeń wnoszenia środków zaskarżenia i możliwość dyskrecjonalnego odrzucania tych środków przez sąd, który je rozpoznaje.

W odróżnieniu od bardziej ogólnego art. 78 Konstytucji, który odnosi się do różnego typu postępowań przed organami władzy publicznej, **unormowanie art. 176 ust. 1 Konstytucji nie zawiera zwrotu „wyjątki od tej zasady określa ustawa”**.

Zważyć więc należy, że ze względu na w/w pryncypia konstytucyjne, zgodnie z Art. 176 ust. 1 Konstytucji stronie przysługuje prawo do zaskarżenia orzeczenia Sądu I instancji do właściwego Sądu **nadrzędnego** nad Sadem I instancji. Odmienne sformułowanie tego uprawnienia w ustawie narusza w sposób oczywisty podmiotowe prawa strony chronione ustawą zasadniczą.

Przypomnieć należy więc w tym miejscu, że w Wyroku dnia 23 lutego 2010 r. wydanym pod Sygn. Akt P 20 / 09 wskazano: **Wystarczyłoby odpowiednio zdefiniowanie pojęć (...), aby pozbawić uprawnione osoby gwarancji konstytucyjnych**

Mając powyższe na względzie zważyć należy, iż zgodnie z Art. 55 § 2 Ustawy o ustroju sądów powszechnych Sędzia sądu powszechnego **może być powoływany tylko na odrębne, ściśle oznaczone ustawą stanowiska** w sądzie rejonowym, okręgowym lub apelacyjnym.

Ustawodawca wskazał więc w treści normy prawnej o ustroju sądów powszechnych iż powołanie Sędziego następuje na konkretne, określone co do miejsca i funkcji stanowisko co wynika z gramatycznej treści Art. 55 § 3 Ustawy. Ustawa definiuje więc, że „sędzia” to nie zawód ale uprawnienie osoby fizycznej do orzekania jako organ władzy publicznej tj. wymiaru sprawiedliwości w ściśle oznaczonym miejscu oraz instancji sądowej w której osoba fizyczna będzie pełnić swoją funkcję sądu.

Celem oparcia tegoż twierdzenia na poglądach judykatury konstytucyjnej przypomnieć w tym miejscu należy Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 stycznia 2009 r. wydany pod Sygn. Akt K 45/07 w którym wskazano *Trybunał w pełni podziela pogląd wnioskodawcy, że powołanie danej osoby przez Prezydenta na stanowisko sędziego stanowi nie tylko mianowanie jej sędzią w ogóle, ale też **powołanie na sędziego jedynie określonego sądu, a nie wszystkich sądów polskich**. Przez akt powołania osoba ta staje się sędzią, czyli jest uprawniona do orzekania. Może jednak orzekać tylko w sądzie macierzystym. Sędzia może i powinien wykonywać władzę sądowniczą w sądzie, w którym ma miejsce służbowe. Prezydent, w akcie powołania, wyznacza miejsce służbowe (siedzibę) sędziego (art. 55 § 3 u.s.p.). Miejsce służbowe to konkretny sąd (obszar jurysdykcyjny) należący do właściwego sądu (art. 10 u.s.p.), w którym sędzia może sprawować wymiar sprawiedliwości. Miejsce to, określane jako „siedziba sędziego”, jest jednym z czynników kształtujących status sędziego (por. uchwała SN z 17 lipca 2007 r., sygn. akt III CZP 81/07, OSNC nr 10/2007, poz. 154).*

Ustawa o ustroju sądów powszechnych wprowadza także odrębne, odmienne od siebie przesłanki niezbędne do kandydowania na stanowisko sędziego sądu rejonowego oraz innych sądów wyższych instancji tj. okręgowego i apelacyjnego.

Zważyć należy, że Art. 61 Ustawy na stanowisko Sędziego Sądu Rejonowego może każdy, kto spełnia określone ustawą przesłanki (także osoba nie będąca Sędzią) podczas gdy zgodnie z Art. 63 § 1 Ustawy na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego może kandydować wyłącznie sędzia Sądu Rejonowego posiadający **co najmniej czteroletnią praktykę orzeczniczą**.

Podkreślenia wymaga także fakt iż zgodnie z Art. 57b Ustawy wskazano, że na stanowiska sędziowskie w sądzie okręgowym lub apelacyjnym ubiegać się może kandydat, którego ocenia się „merytoryczny poziom orzecznictwa oraz sprawności i efektywności podejmowanych czynności” w dotychczasowych postępowaniach sądowych, Ocena ta dokonywana jest z wybranych losowo wszystkich spraw w jakich kandydat na sędziego orzekał. Wskazano również w ustawie iż ocenie podlegają wszystkie orzeczenia kandydata uchylone lub zmienione w apelacji w okresie ostatnich 3 lat. Z przesłanek tych wywieść więc można bez wątpliwości iż Sędziom Sadu Okręgowego może zostać jedynie czynny Sędzia Sadu Rejonowego spełniający kryteria należytej staranności i poziomu orzekania w dotychczasowej instancji w jakiej orzeka.

Podobnie w Art. 64 § 1 Ustawy wskazano iż warunkiem ubiegania się o stanowisko Sędziego Sądu Apelacyjnego jest co najmniej 3 letni okres pracy na stanowisku Sędziego Sądu Okręgowego. Istnieje więc określona w ustawie „gradacja” ścieżki zawodowej Sędziów sądów powszechnych zależna wprost od stażu ich pracy oraz zweryfikowanej wiedzy i merytorycznego „stylu” orzecznictwa skontrolowanego w trybie ustawy. Ustawodawca wprowadzając taki model ścieżki kariery zawodowej miał na celu zapobieżenie rozpoznawaniu spraw przez osoby o zbyt nikłym doświadczeniu lub przez osoby co do których wiedzy zawodowej i doświadczenia można mieć wątpliwości.

Art. 65 § 1 ustawy wskazuje ponadto iż Sędzią określonego Sadu można zostać z chwilą wręczenia aktu powołania przez Prezydenta RP. Konstytucja w Art.144 ust. 3 pkt 17 **nie**

przewiduje możliwości cedowania tego uprawnienia Prezydenta na jakikolwiek inny organ władzy publicznej.

Jak podnosi skarżący w uzasadnieniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 stycznia 2009 r. wydanego pod Sygn. Akt K 45/07 wskazał Trybunał Konstytucyjny, że delegacja sędziego do innego sądu niż wskazany w nominacji może mieć jedynie **charakter wyjątkowy** podyktowany nagłymi potrzebami wymiaru sprawiedliwości. Nie wskazał jednak w tym orzeczeniu Trybunał iż Konstytucja uprawnia jakikolwiek inny organ niż konstytucyjnie wskazany (Prezydenta RP) do wydania takiej delegacji. Za całą pewnością orzeczenie w/w Trybunału nie przewidywało zgodności z ustawą zasadniczą delegacji stałej dokonanej przez organ inny niż wskazany w Konstytucji, a kwestia ta nie była dotychczas przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego.

Jak wskazuje skarżący w przedmiotowej sprawie stanowiącej podstawę wniesienia skargi osoba wykonująca funkcję Sędziego w Sądzie Okręgowym - nie tylko nie posiadała delegacji Prezydenta RP, ale powołuje się na **delegację stałą** Ministra Sprawiedliwości - a więc nie spełniającą kryteriów o których mowa w uzasadnieniu Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 stycznia 2009 r. wydanego pod Sygn. Akt K 45/07.

W tym miejscu przywołać należy uzasadnienie przedmiotowego Wyroku Trybunału Konstytucyjnego w którym wskazano : *Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, instytucja delegowania sędziego przez Ministra Sprawiedliwości lub prezesa sądu stanowi **czasowe odstępstwo** od prawnej zasady związania sędziego z miejscem służbowym jego urzędowania i sprawowania władzy sądowniczej. Regulacja o delegowaniu sędziego do pełnienia obowiązków poza jego siedzibą **ma charakter wyjątkowy** w świetle konstytucyjnych gwarancji niezawisłości sędziowskiej.*

Ponadto wskazał w tymże orzeczeniu, że *Z powyżej przedstawionej analizy istoty delegowania wynika, że nie odnosi się ona do zasady nieusuwalności i nieprzenoszalności sędziów. Jest to konstrukcja inna niż przenoszenie sędziów i nie powoduje utraty przez sędziego stanowiska, nie pozbawia go również jego siedziby. **Delegowanie ma bowiem charakter czasowy i jest instytucją wyjątkową.***

Co jednak najistotniejsze w Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 stycznia 2009 r. wydanego pod Sygn. Akt K 45/07 wskazano iż zakresie kontroli **nie był objęty zarzut naruszenia wyłącznych uprawnień Prezydenta do delegacji Sędziów**. Wskazano bowiem w uzasadnieniu orzeczenia iż *Konkludując, Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że delegowanie sędziego za jego zgodą do wykonywania czynności orzeczniczych w innych sądach i Sądzie Najwyższym jest zgodne z art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji. Nie narusza ono zasady podziału i równowagi władzy oraz niezależności i odrębności sądów.*

Przedmiotem kontroli nie było więc nadanie zgodności zaskarżonej normy prawnej z Art. 144 ust. 17 Konstytucji oraz Art. 45 ust. 1 Konstytucji, jak również z Art. 179 Konstytucji.

Ponad powyższe podnieść należy iż zgodnie z Art. 16 ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego sędziowie sądów powszechnych nominowani do pracy w sądach rejonowych uprawnieni są do rozpoznawania każdej sprawy z wyjątkiem spraw zastrzeżonych ustawą do właściwości sądów okręgowych. Art. 17 ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego enumeratywnie wylicza postępowania co do których ustawodawca zastrzegł właściwość Sądów Okręgowych. Uczynił to ustawodawca w celu zapewnienia rozpoznania tych spraw przez sędziów z odpowiednim doświadczeniem zawodowym co do których w sposób wskazany w ustawie dokonano weryfikacji ich wiedzy zawodowej i poziomu orzecznictwa zgodnie z Art. 63 § 1 Ustawy o ustroju sądów powszechnych.

W końcu podnieść należy, że zgodnie z Art. 45 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do rozpoznania sprawy przez „właściwy” Sąd. Doniosłość aktu nominacji na sędziego określonego „właściwego” Sadu podkreśla wyłączna kompetencja Prezydenta Polski do nominowania sędziów na określone nominacją stanowisko w oznaczonym konkretnie Sądzie powszechnym.

Mając powyższe na względzie podnieść należy, że zgodnie z dyspozycją Art. 45 ust. 1 Konstytucji ustawodawca dokonał oceny wagi i skali trudności postępowań w sprawach sądowych a następnie zastrzegł w Art. 16 ustawy KPC iż określone sprawy o większej powadze i ciężarze gatunkowym rozpoznawać mogą wyłącznie Sądy Okręgowego jako pierwsza instancja choć normalnie stanowią one funkcję apelacyjną dla Sądów Rejonowych.

W świetle gradacji uprawnień sędziowskich określonych w Ustawie o ustroju sądów powszechnych wywieść można, że celem ustawodawcy **nie było procedowania spraw określonych w Art. 16 KPC jedynie w budynku Sadu Okręgowego przez dowolnego sędziego sadu powszechnego.**

Skoro w Ustawie Kodeks Postępowania Cywilnego określono gradację spraw i uprawnień sądów powszechnych, to wywieść należy iż celem ustawodawcy było aby w sprawach o szczególnych ciężarze gatunkowym określonych w Art. 16 KPC, procedowali wyłącznie sędziowie Sądów spełniający kryteria wyższe, niż sędziowie rejonowych sądów powszechnych. W świetle wymagań ustawy o ustroju sądów powszechnych ustawodawca zwykły uznał w 1964 r. iż koniecznym jest zapewnienie procedowania w tych szczególnych sprawach przez Sędziów mających kwalifikacje zweryfikowane okresem doświadczenia oraz właściwym ‘stylem’ orzekania gwarantującym odpowiedni poziom merytoryczny w rozpoznaniu sprawy.

W ocenie strony dopuszczenie do orzekania w Sadzie Okręgowym w zakresie sprawy określonej w Art. 16 KPC Sędziego Sadu Rejonowego jest naruszeniem prawa do orzekania w sprawie przez „właściwy” Sąd czyli Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 179 Konstytucji oraz w związku z Art. 114 ust. 3 pkt 17 Konstytucji

Strona podnosi iż gradacja uprawnień zawodowych spotykana jest powszechnie w ustawach. Przykładowo ustawy przewidują gradacje uprawnień zawodowych kierowców, lekarzy, pilotów, marynarzy. W każdym z tych zawodów uzyskanie „delegacji” do pełnienia czasowo funkcji w innym miejscu – nie oznacza automatycznego nabycia uprawnień. Skarżący jako unaocznienie podaje przykład iż kierowca delegowany z kat. B na C nie może prowadzić pojazdów cięższych na podstawie delegacji pracodawcy lecz po zdobyciu uprawnień w trybie przewidzianym ustawą. Lekarz posiadający uprawnienia ogólne nie może na podstawie delegacji pracodawcy podejmować czynności przewidzianych w ustawie dla osoby z wyższym stopniem specjalizacji. Uzyskanie bowiem delegacji nie jest uprawnieniem, które pozwala na podejmowanie faktycznie czynności na wyższym poziomie uprawnień. Uprawnienia te w każdym zawodzie nabywa się wyłącznie w skutek zweryfikowania w drodze ustawy umiejętności kandydata i spełnienia szeregu wymogów formalnych. **Dopiero uzyskanie nominacji, wpisu (lub innej formy aktu urzędowego) uprawnia do podejmowania czynności z określonego zakresu działania.**

Celem przedmiotowej gradacji uprawnień w każdym zawodzie jest zapewnienie bezpieczeństwa i odpowiedniego poziomu merytorycznego „obsługi” osób, które „korzystają” z uprawnień określonej grupy zawodowej. Jak podnosi prozaicznie skarżący każda ustawowa

gradacja uprawnień zawodowych to obostrzenie chroniące „petentów” określonej grupy zawodowej.

Podobnie w ocenie strony ma się rzecz w przypadku Sędziów sądów powszechnych. Celem gradacji uprawnień sędziowskich wskazanych w Ustawie o ustroju sądów powszechnych nie jest samo w sobie skomplikowanie systemu. Ustawodawca wprowadzając wymogów formalnych ubiegania się o stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego, w tym wymogu lat doświadczenia w sadzie niższej instancji działał celem zapewnienie orzekania w Sądzie Okręgowym osób posiadających odpowiednie doświadczenie i zweryfikowany poziom umiejętności korzystania z wiedzy zawodowej, która to weryfikacji następowała przez ekspertów zawodowy w zakresie prawa tj. Krajową Radę Sądownictwa.

W tym świetle zrozumiałym jest ustanowienie w Ustawie Kodeks Postępowania Cywilnego gradacji uprawnień sądów a więc właściwości spraw jakie rozpoznawać mogą osoby mające status Sędziego w Sadzie Rejonowym oraz spraw jakie mogą rozpoznawać osoby mające status sędziego Sadu Okręgowego. Podkreślić jeszcze raz w tym miejscu należy, że celem gradacji instancji nie jest rozpoznawane spraw w budynku określonego sądu ale przez osoby mające stosowne uprawnienia.

Gdyby obojętnym było to który sędzia orzeka w sprawie, to racjonalny ustawodawca nie wprowadzałby po primo w Art. 63 i 64 Ustawy o ustroju sądów powszechnych wymogu posiadania doświadczenia zawodowego kilku lat orzekania w sądzie niższej instancji. Po wtóre nie wprowadzałby w Art. 16 KPC wyłączności do orzekania w określonych sprawach przez Sędziów Sądu Okręgowego.

W tym stanie rzeczy niezgodnym z Art. 45 ust. 1 Konstytucji tj. **z prawem do rozpoznania sprawy przez właściwy sąd** wydaje się uprawnienie wprowadzone w ustawie o ustroju sądów powszechnych w 2001 r. (a więc pół wieku po uchwaleniu Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego) iż na podstawie Art. 77 § 1 pkt 1 ustawy organ władzy wykonawczej jakim jest Minister Sprawiedliwości może delegować dowolnego sędziego do orzekania w innym dowolnym sądzie powszechnym na okres 2 lat.

Po primo, jak wskazano wcześniej, uprawnienie to rodzi uzasadnione wątpliwości konstytucyjne w świetle Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 179 Konstytucji oraz w związku z Art. 114 ust. 3 pkt 17 Konstytucji . W zarzucie skarżącego w świetle Konstytucji jest nieuprawnionym cedowaniem elementów wyłącznych uprawnień Prezydenta na rzecz władzy wykonawczej czyli Ministra Sprawiedliwości lub jakichkolwiek innych organów władzy publicznej/

Użyty w Art. 77 § 1 Ustawy o ustroju sądów powszechnych zwrot „ *do pełnienia obowiązków sędziego* ” w zarzucie skarżącego jest niegodny z Art. 2 Konstytucji w związku z Art. 179 Konstytucji oraz w związku z Art. 114 ust. 3 pkt 17 Konstytucji. Skoro zgodnie z Art. 65 § 1 ustawy nominacja prezydenta stanowi uprawnienie do orzekania w ściśle określonym Sądzie określonej instancji to Art. 77 § 1 Ustawy o ustroju sądów powszechnych **wiec niedopuszczalnym w demokratycznym państwie prawa „ obejściem ” wyłącznych uprawnień Prezydenta RP.** Narusza to normę Art. 2 Konstytucji w sposób kwalifikowany i nie budzący wątpliwości.

Podkreślić przy tym należy, że zwrot „ *w szczególnie uzasadnionych wypadkach* ” zawarty w Art. 77 § 1 Ustawy wskazywałby na wyjątkowość tego uprawnienia Ministra Sprawiedliwości **do okoliczności wyjątkowych, niespotykanych na co dzień, stanowiących wyjątek w regule.** Jak wskazał Sąd Najwyższy w Postanowieniu z dnia 12 kwietnia 2016 r.

wydanym w sprawie I PZ 30/15 „norma prawna zawierająca wyjątek od zasady nie może być interpretowana w sposób rozszerzający, ani stosowana w drodze analogii do innych sytuacji niż w niej przewidziane”. Tymczasem zaskarżona norma prawna ma charakter całkowicie blankietowy i uznaniowy co dodatkowo uzasadnia zarzut naruszenia przez nią Art. 2 Konstytucji.

Tymczasem z uprawnienia do „nadzwyczajnej” czasowej delegacji Sędziów sądów powszechnych w ocenie skarżącego organy władzy wykonawczej uczyniły zasadę. Zamiast bowiem na wakaty w sądach okręgowych i apelacyjnych nominować stosowną ilość sędziów – władza wykonawcza delegują do sądów okręgowych i apelacyjnych sędziów niższych instancji w ocenie skarżącego „oszczędzając” przy tym na ich wynagrodzeniu. Jak podnosi skarżący jest to niedopuszczalne łamanie norm Konstytucji albowiem taki stan faktyczny nie gwarantuje rozpoznania sprawy przez **właściwy skład sądu**. Czynność delegowania jest bowiem dokonywana z naruszeniem konstytucyjnych uprawnień zastrzeżonych do wyłącznej kompetencji Prezydenta RP co narusza prawo podmiotowe skarżącego do osądzenia sprawy przez osobę której uprawnienia (do sprawowania funkcji Sadu II instancji) wynikają z nominacji Prezydenta RP.

W tym stanie rzeczy skarga jest konieczna.

Prezesa
Pierwszego
Kierownika

10 30 6

W